

İUB-DE VII. Dünya Kongresi: Koronavirüs krizinde dünya durumuna dair güncelleme

Giriş

Bu metinde, İUB-DE'nin VII. Kongresi için oluşturulan Dünya Metni taslağını güncellemek istiyoruz. Dünya metni, Aralık 2019'un ilk haftalarında onaylandı. Bu güncelleme metnine ek olarak, ilk olarak Mart 2020 iç bülteni ve web sitemizde yayımlanan çeşitli makaleler vasıtasıyla gerçekleştirdiğimiz kısmi güncellemeleri de incelenmek ve tartışılmak üzere göz önünde bulundurmamız gerekiyor. Bilhassa, "Kapitalizmin tarihinde görülen en büyük kriz" isimli 45 numaralı Uluslararası Haberleşme dergisinde yer alan makaleler ele alınmalıdır.

Dünya metninin temel noktalarının genel hatlarıyla doğrulandığını düşünüyoruz. Yeni bir dünya metni oluşturulması gerektiğini düşünmüyoruz, Covid-19 salgınına ve kapitalizmin bu yeni iktisadi krizine dair yeni olgulardan ibaret bir güncelleme yeterli olacaktır. Dünya durumuna ve karakterizasyonuna ilişkin, metnin ilk dört başlığında yer alan 4 temel noktanın genel hatlarıyla doğrulandığını düşünüyoruz. Bu noktalar sırasıyla şu şekildeydi: İlk olarak, dünyada devrimci bir dalga var; ikinci olarak, emperyalizmin egemenlik krizi derinleşiyor; üçüncü olarak, 2007'de başlayan kapitalizmin derin krizi aşamadı ve dördüncü olarak, burjuva rejimlerin ve hükümetlerin krizi belirleyici olmaya devam ediyor. Şüphesiz koronavirüs krizi belli niteliksel değişikliklere neden olmuştur ancak bunların dünya metninde işaret edilen eğilimler çerçevesinde yer aldığını düşünüyoruz.

Dünya durumuna ilişkin güncellenmesi gereken iki esas nokta vardır. 1) Covid-19 2007'de başlayan kapitalist iktisadi krizin sıçrayışa geçmesine neden olmuştur. Somut olarak, bunun yeni ve derin bir krize neden olduğunu düşünüyoruz; bu yüzden kapitalizmin tarihinde yaşanan en ciddi krizle baş başa olduğumuzu öne sürüyoruz. Bu durum yine pek çok burjuva yazar tarafından da kabul edilmiştir. 2)

2019 yılında yaşanan dalgayla aynı düzeyde olmasa da Covid-19'un ilk aylarında yaşanan durgun konjonktürün ardından, kapitalist hükümetlere ve kemer sıkma politikalarına karşı seferberlikler yeniden yaşanmaya başlamıştır.

Hükümetleri ve siyasi rejimleri büyük bir istikrarsızlığa ve krize sokacak olan muazzam bir toplumsal yüzleşme ve kutuplaşma beklentisi doğmaktadır. İşçi sınıfının, emekçi ve yoksul kitlelerin, kapitalist iktisadi krizin bu şekilde keskinleşmesinin doğuracağı ciddi sonuçlara karşı mücadelesi, yeni halk isyanlarına, grevlere ve büyük protestolara neden olabilir. Şu anda ortaya çıkan ve çıkmaya devam edecek olan sorular muhtemelen yeni siyasi ve sendikal oluşumlar doğuracaktır.

1.) Covid-19 pandemisinin ortaya çıkmasıyla birlikte gerçeklikte muazzam bir değişim yaşandı

Bu küresel pandemi, daha önce eşi benzeri görülmemiş bir olgudur ve sonuçları da bir o kadar eşsizdir. Belki de zamanla, dünyada koronavirüs krizinin öncesinden ve sonrasında bahsedebileceğimiz bir eşikle karşı karşıyayız. Dünyada milyonlarca kişi için kapitalizmin anlamı netlik kazandı. Koronavirüs işte bizlere bunu gösterdi. Mesela kamu sağlık sistemlerinin feci halini gözler önüne serdi. Bu boyutlarda bir insanlık krizi karşısında kapitalizmin yeteneksizliği veya basiretsizliği görüldü. Burjuva sınıfın ve emperyalizmin, kamu sağlığına dair gezegen ölçeğinde uyguladığı düzenlemeler gözler önüne serildi. Aşırı uç haline, daha doğrusu ABD'ye bakıldığında, bunun ne kadar mühim olduğu görülür. Gezegen ölçeğinde sağlıkta özelleştirme süreci gözler önüne serildi. Bütün bunlar yaşanıyor, bunların bir de bizim iki pandemi dediğimiz sosyal sonuçları mevcut (koronavirüs pandemisi ve toplumsal pandemi): milyonlarca yeni işsiz, şirketlerin kapanması, ücretlerde düşüş, gezegende milyarlarca kişinin toplumsal olarak marjinalleşmesi. Bu anlamda, emperyalist kapitalist sistemin bozukluğu da ortaya çıkıyor. Yaşananların esas çerçevesi bu işte.

Bunlar aynı zamanda muazzam bir tartışmayı, yani iklim değişimi ve kapitalist çevre felaketini de vurguluyor. Gün be gün koronavirüs, iklim değişimi ve çevre

yıkımı arasındaki ilişki daha çok dillendiriliyor. Koronavirüsün kökeninde, çevresel yıkım sorunu var. Bu yıkım, Çin Komünist Partisi'nin kapitalist diktatörlüğünce yönetilen Çin gibi çevre krizinin en zayıf halkası eliyle yürütülüyor.

2.) Tarihin en büyük kapitalist ekonomik krizi yaşanıyor, 1929 ve 2007/8 krizlerinden daha büyük bir kriz bu

Dünya metninin üçüncü bölümünde, 2007/8 yıllarında başlayan ekonomik krizin henüz geçmediğini belirterek bu krizi önceki krizlerden ayıran üç özelliğe değinmiştik: "1- ağırlığı, 30'lu yıllarda yaşanan krizden itibaren görülen en ağır krizdir; 2- küresel ölçeği; 3- süresi, ki hala sürmektedir." Bu krize dönük 'borsalarda küresel bir çöküş,' 'dış borç patlaması,' akut küresel veya bölgesel resesyon' gibi yeni, akut ifadelerin kullanılmasına dönük bir perspektif geliştirdik."

Bunlar yaşanıyor. Kapitalizmin yeni ve akut bir kriziyle karşı karşıyayız. Mevcut hipotezlerin hiçbiri krizin nedenini doğru tahmin edememişti, zira bu beklenmedik bir şeydi: küresel bir pandemi ona sebebiyet verdi, Covid-19. Bu doğrudan neden değil belki ama 2007/8 krizinin hala geçmemiş olması çerçevesinde tetikleyici oldu. Koronavirüs, küresel ekonomik krizi alevlendirdi ve yeni bir akut krize neden oldu. Bu daha önceki krizle aynı şey değil, onun üzerine bir sıçrayış. Hem burjuvazi hem de kitleler için kapitalizmde daha önce görülmemiş bir krize neden oldu. Kapitalizm ve buna bağlı olarak insanlık için devasa bir değişimi beraberinde getiriyor.

Krizin boyutlarını gösteren verileri, *Correspondencia Internacional* (Uluslararası Haberleşme) dergisinin 45. sayısında paylaşmıştık. Bunlar IMF ve OECD kurumlarının verileri. Bu kurumlar, krizin büyüklüğüne dair verileri, buna dair kendi görüşleriyle birlikte sundular. 2021 yılında gelir kaybının son yüz yılda yaşanan her türlü resesyonda yaşanan kayıptan fazla olduğunu belirten de onlar. 2020 yılında, IMF "ilk defa 2020 yılında bütün bölgelerin negatif büyüme göstereceğinin tahmin edildiğini" belirtiyor (Clarín 25.6.2020). Avrupa'da bu

negatif büyüme -10,7%, ABD'de -8% ve Latin Amerika ve Karayiplerde -9,4% oranlarında. Büyüyeceği tahmin edilen tek ülke Çin, o da %1 oranında. Çin 2019 yılında % 6.2 büyüme gösterdi ki bu da daha önce görülmemiş bir rakamdı. Bu ciddi bir düşüş, çünkü 1992 yılında sırasıyla %12 ve %14 oranında büyüme yaşanmıştı.

Kapitalist krizin ciddiyetinin kitle hareketlerine yansması artan işten çıkarmalar ve işyerlerinin kapanması oluyor. Bizzat IMF, 400 milyon kişinin bu süreçte işsiz kalma ihtimaliyle karşı karşıya olduğunu açıkladı. Bu eğilim şu anda gerçekleşiyor, pandeminin başlattığı, henüz aşamadığımız bir durumun ortasında bu krizi yaşıyoruz. Dolayısıyla, Barselona'da Nissan gibi kimi çokuluslu otomobil şirketlerinde görüldüğü üzere, şirketlerin kapanmasıyla bu süreç daha da ağırlaşıyor. Bütün bir otomobil endüstrisi personel sayısını azaltıyor ve maaşları düşürüyor. 2021 yılına da uzanacak olan krize, bu eğilim damgasını vuracak: işini kaybeden milyonlarca kişi, milyonlarca kişinin maaşlarında düşüşler, marjinalleşmenin artması, çokuluslu şirketlerin ve emperyalizmin sömürü oranlarını daha da artırma çabaları. Bu durum, karşılık olarak, işçi ve halk hareketinin daha büyük tepkilerine de yol açabilir. Bu durum, kemer sıkma politikalarına karşı direniş sürecini hareketlendirmek suretiyle dünya çapında hükümetlerin ve burjuva rejimlerin siyasi yapısının zayıflamasına neden olabilir.

3.) Covid-19 ve kapitalist çevre yıkımının artması

Covid-19 kapitalizmin yenilgisini gözler önüne serdi. Yaşanan bu küresel kriz, her alanda kendini gösteriyor. Ekonomik, siyasi, toplumsal, ahlaki, kültürel bir kriz bu, insanlığın ve doğanın yıkımı da bunun bir parçası. Çevresel yıkım ve iklim değişimi, kapitalist emperyalist sistemin bir ürünü olup krizi daha da yoğunlaştırıyorlar. Koronavirüs gibi yeni hastalıkların ortaya çıkmasına neden olan ortam, artan sefillik, nüfusun belirli bölgelerde aşırı yoğunlaşması ve iklim değişimleridir.

Covid-19 pandemisi, bu tarihi krizin ne sunduğunu gözler önüne seriyor: başka türlerin hastalıklarının insanlara bulaşması, doğal habitatları yıkıma uğratan

kapitalist etkinlikler ve misal kapitalist Çin'de olduğu üzere yaban hayvanların ticarileştirilmesi yüzünden mümkün hale geliyor.

İklim değişimi ve sebebiyet verdiği gezegen ölçeğinde biyoçeşitlilik kaybı ile Covid-19 gibi pandemilerin ve salgınların artması arasında doğrudan ilişki var.

Emperyalizm ve çokuluslu şirketler, doğal kaynakların sömürsünü artırmak suretiyle içine düştükleri krizi aşmaya çalışıyorlar. Bunun en iyi örneği ABD'de yaşıyor, 2007/8 krizini aşmaya çalışırken, Obama ve Trump hükümetleri, ihtilafli *fracking* tekniği vasıtasıyla petrol sömürsüne başvurdular, bu şekilde Alaska'da doğal gaz ve petrol kaynaklarını sömüren projeleri yoğunlaştırdılar ve sera etkisine neden olan emisyonlara dönük kısıtlamalar içeren Paris Anlaşması (2015) gibi uluslararası anlaşmaları ihlal ettiler.

Kapitalist çevresel yıkım zoonoz (hayvanlardan bulaşan) hastalıklara açık bir ortam yaratır, insanları etkileyen bulaşıcı hastalıkların %60'ından fazlasına, ilk konağı hayvan veya diğer türler olan virüsler ve bakterilerin sebep olduğu tahmin edilmektedir.

Koronavirüsün kökenlerine dönük ilk incelemelerde, virüsün Wuhan şehrinde canlı hayvan satılan devasa pazarlardan çıktığı düşünölmektedir: bu pazarlarda tavuktan domuza, güvercine ve sürüngenlere pek çok hayvan bulunur ve çoğu o anda kesilirler. Tilki, yarasa, hatta yılanın bile ticareti yapılmaktadır. Virüsün bu hayvanlardan birinden geçmiş olabileceği düşünölmüyor.

Çin'de, kırsal kesimde kapitalist üretim biçimi, kazanç uğruna çevrenin aşırı tahribine dönük politikaları gözler önüne serer. Covid-19 fiyaskosunu önceleyen kuş ve domuz griplerinde göröldüğu üzere, yeni virüslerin gelişmesine ve bunların diğer türlere geçmesine (zoonoz) en müsait koşullara sahip olan kapitalist ülkenin Çin olması tesadüf değildir.

4.) Koronavirüsün yarattığı çıkmaz bağlamında ayaklanmalar yeniden başlıyor

2019 yılı boyunca yaşanan devrimci dalganın çıkmaza girmesinin ardından bu aylarda kitlesel hareketler yeniden eyleme geçmeye başladı. Şili, Lübnan, Hong Kong, Fransa'daki grevler gibi popüler isyanların oluşturduğu dalgayla birlikte zirve yapan bu hareketlenmenin ardından Mart-Nisan aylarından itibaren ayaklanmalarda pandemi dolayısıyla bir gerileme yaşandı. Bu durum karşısında benimsenmesi gereken bakış açısını ve yeniden bir hareketlenme yaşanıp yaşanmayacağını, mart ayındaki metnimizde sorgulamıştık.

Son aylarda yaşanan gelişmeler, bu konjonktürden çıkılmaya başlandığını ve 2019'da yaşandığı düzeyde olmasa da mücadelelere yeniden başladığını doğruladı. Dünya çapında yeniden artan hareketlenmenin zirve noktası, Afroamerikalı George Floyd'un öldürülmesinin ardından ABD'de Trump karşısında yükselen ırkçılık karşıtı isyan oldu. Bu durum, ani değişimler ve beklenmedik gelişmeler yaşanabileceğine dair dünya durumuna ilişkin nitelendirmemizi doğrular nitelikteydi. Minneapolis'te yaşanan bu polis cinayetinin sebebiyet verdiği ulusal hareketlenme bütün ülkeye yayıldı. Eyaletlerin büyük bir kısmında eylemler yapıldı ve bunlar epey bir süre devam etti. ABD'nin tamamında 20 milyondan fazla kişinin sokağa çıktığı hesaplanıyor, bu sayı 60/70'lerde Vietnam savaşını protesto eden kişi sayısına eşit veya bu sayıdan daha fazla. Portland şehri (Oregon), Austin (Texas) veya Seattle gibi protestoların hâlâ devam ettiği yerler var. Trump, Portland'a ulusal muhafızları göndermek zorunda kaldı ama pek başarılı olamadı. Ayrıca bu protestolar uluslararası ölçekte de yankı buldu ve kitlesel eylemler düzenlendi. Avrupa ülkelerinin büyük bir kısmında, bilhassa Britanya, Fransa, İspanya, Portekiz, İtalya ve Avusturya'da, ırkçılık karşıtı dayanışma eylemleri yapıldı, buralarda aşağı yukarı 50 bin kişinin eylemlere katıldığı tahmin ediliyor. Japonya, Güney Kore ve diğer Asya ülkelerinde ve Latin Amerika'da da protestolar oldu. Bu protestoların etkisi öyle büyük oldu ki Donald Trump'ın sağcı hükümeti zayıfladı. 1 Temmuz'da netlik kazanması beklenen İsrail'in Batı Şeria'yı ilhak planının ertelenmesi, bu yeni siyasi ortamın ve Trump ve Netanyahu'nun zayıflığının göstergesidir. 6 Haziran'da Tel Aviv'de Rabin meydanında binlerce kişi İsrail'in ilhak planına karşı toplandı.

Nisan ayının sonlarında, Lübnan'da yeniden bir kitlesel seferberlik gerçekleşti, Ekim'de Şili'deki isyanla eş zamanlı olarak ülkede devrimci bir süreç açılmıştı. Covid-19'a rağmen, binlerce kişi bir kez daha ekonomik duruma dikkat çekmek ve hükümeti protesto etmek için Beyrut ve Tripoli sokaklarına çıktı. Siyasi kriz, burjuva siyasi idareye dönük nefret ve protestolar, ülkeyi ve tüm dünyayı etkileyen Beyrut limanındaki trajik patlamanın ardından daha da kuvvetlendi. Bu metni bitirirken, Beyrut'taki popüler ayaklanmanın günler boyunca sürdüğünü gördük. Eylemler daha da şiddetleniyor ve sloganları daha da radikalleşiyor. "Devrim" ve "hepsinin canı cehenneme" çığlığı sokaklardan hükümet mensuplarına ulaştı, bakanlıkları ele geçirdi. Hükümet, iki ay içinde seçime gitmeye karar vererek durumu yumuşatmaya çalıştı.

Hong Kong'da, Çin diktatörlüğünün yeni ve baskıcı bir yasa çıkarmasına neden olan ayaklanmalar yaşandı. Covid-19 ile birlikte artan güvenlik önlemlerine, işten çıkarmalara ve işyerlerinin kapanmasına karşı protestolar yaşandı. Barselona'da Nissan'da ilan edilen süresiz grev, Fransa'da Paris'te Renault'da yaşanan işten çıkarmalara karşı kitlesel ayaklanmalar, Airbus'ta, Nokia'da vs. yaşanan işten çıkarmalara karşı protestolar bunlar arasında yer almaktadır. Sağlık işçilerinin grevleri küresel ölçekte oldukça yaygınlaştı. Fransa'da oldukça büyük bir eylem gerçekleştirdiler. İspanya'da, Madrid'de, sağlık çalışanları süresiz grev ilan etti. Brezilya'da, Bolivya'da, Arjantin'de, Peru'da, Venezuela'da, Panama'da vs. de sağlık çalışanları eylemler yaptı. İtalya bu süreci geriden takip etse de bu ülkede de çalışanların zorla işe gönderildiği ilk süreçte grevler yaşandı, bütün bir sanayi bölgesinde işi bırakma çağrısında bulunuldu ve bu konuda başarılı olundu. Daha sonra, güvenlik talebiyle grevler yaşandı, ayrıca işten çıkarmalara ve İtalya'da yer alan Avrupa'nın en önemli çelik endüstrisinin kapanma ihtimaline karşı grevler yapıldı. Galiçya'daki ALCOA çelik fabrikasında yaşanan işten çıkarmalara karşı da grevler düzenlendi. Almanya'da koronavirüs salgınının ardından Amazon işçileri greve gitti. Sırbistan'da hükümete karşı kitlesel ayaklanmalar yaşandı, sokaklarda polisle çatışıldı. Yunanistan'da temmuz ayında, eylemleri kontrol altına almak için çıkarılan yasaya karşı kitlesel protestolar yaşandı. Bulgaristan'da, hükümete ve yozlaşmaya karşı kitlesel yürüyüşler yapıldı. Belarus'ta, Lukeşenko diktatörünün seçim sahtekarlığına karşı kitlesel protestolar yaşandı. Latin Amerika'da, örneğin Brezilya'da insanlar Bolsonaro'ya karşı eylemler yaptı, belli sektörlerde (uygulama/aplikasyon sektöründe endüstri işçileri) greve gitti. Bolivya'da sağlık ve eğitim sektöründe grevler gerçekleşti. Kolombiya'da 30 Haziran'da yaşanan

meşaleli protestolarda, sendikalı işçiler, gençler ve halk kesimleri bir araya geldi. Peru'da sağlık işçileri greve gitti. Karayipler'deki Hollanda sömürgesi Curazao'da bile işten çıkarılmalarına karşı protestolar düzenlendi. Arjantin'de işten çıkarılmalarına karşı ve maaşlara ilişkin pek çok ihtilaf yaşandı. Şili'de açlık yüzünden ve özel emeklilik yatırımlarının bir kısmının (AFP) ödenmesi talebiyle mahallerde ayaklanmalar yaşandı.

Toplamda, seferberlikler yeniden gerçekleşmeye başlarken, koronavirüsün yarattığı çıkmaz bir nebze aşıldı. Bütün bunlar, kitlesel işten çıkarmalar, işyerlerinin kapanması, maaşların düşürülmesi ve açlık koşullarının artmasıyla birlikte işçilere dönük saldırılar karşısında toplumsal mücadelelerin arttığını gösteriyor. 2021'e girerken zaman zaman hükümetleri ve rejimleri istikrarsızlaştıracak yeni ayaklanmaların, grevlerin yaşanacağını gösteriyor bu gelişmeler. Bu bağlama hazırlanmamız lazım.

5.) Irkçılık karşıtı isyan ve ABD'deki değişimler

Daha önce de dediğimiz gibi, 2020'nin en göze çarpan ve şaşırtıcı yanı, pandemi koşullarında ABD'de yaşanan ırkçılık ve polis karşıtı kitlesel isyandı. Bunun milyonlarca vaka ve yüz binlerce ölümün yaşandığı, Covid-19'dan en ağır etkilenen ülkede, Covid-19'u inkâr eden Donald Trump'ın emperyalist hükümetine karşı yaşanması da bir o kadar önemlidir. Aylarca süren bu kitlesel ayaklanmada, köle tacirlerinin heykelleri de dahil olmak üzere her türden duvar yıkıldı, bu Avrupa'da da yaşandı. Irkçılık karşıtı bir eylem olarak başlayan bu ayaklanma, rejimin belli vasıflarına (güvenlik yasaları) ve hükümete karşı bir ayaklanmaya dönüştü ve Trump'ı zayıflattı. Üstelik başka itirazlar da gelişti bu süreçte, mesela polise karşı tepkiler yükseldi. Rejime de karşı gelen itirazlardı bunlar, mesela polis gücünün dağıtılması veya buna harcanan bütçenin azaltılması talep edildi. Pek çok belediye ve şehir idaresi, Covid-19 koşullarında güvenlik için ve toplumsal sorunlar uyarınca polise ayrılan bütçenin azaltılmasına dönük belli önlemler almak durumunda kaldı.

O halde bu ulusal ayaklanma, sadece ırkçılığa ve polis şiddetine karşı olmakla

kalmadı, aynı zamanda ABD'nin içinden geçtiği toplumsal krize, dünyanın en güçlü kapitalist ülkesinde yaşanan sağlık krizine de karşıydı. Siyah ve Latin toplulukların en çok sömürülen ve kamusal sağlık sisteminin olmayışından en fazla etkilenen kesimler olduğu bilinmektedir. En düşük ücretlere çalıştırılan ve işsizlikten en çok mustarip olan onlardır. İşte bu yüzden ırkçılık karşıtı isyana, ABD'de sendikal hareketin mücadelesinin yükselmesi de eklendi. İsyandan önce pek çok grev yaşandı. 2019 yılında, küresel dalğanın bir parçası olarak, sınıf mücadelesinde öne çıkan bir ülke olmasa da ABD de General Motors şirketinde yaşanan ve kısmen zaferle sonuçlanan geniş grev de rol oynadı. Bu sayede sendikal hareket güçlendi.

ABD olumlu bir değişim içinde. Covid-19 karşısında güvenlik talebiyle bir dizi grev yaşandı, bunların arasında sağlık, ulaşım grevi, güvenlik önlemlerinin artırılmasını talep eden Amazon işçilerinin grevi, McDonalds işçilerinin grevi yer almaktadır. Buna ırkçılık karşıtı mücadele de eklendi, polise karşı yapılan eylemlere destek olmak için sendikal ayaklanmalar ve grevler yaşandı. Bu küresel etkileri olan bir olgudur, bizleri ileri taşıyan sonuçları olacaktır.

Mevcut politik aygıtları aşan, kendiliğindenlik unsurları güçlü bir kitle seferberliği idi. Bu açıdan Şili ve Lübnan ayaklanmalarına benzemektedir. "Siyah Hayatlar Değerlidir" hareketinin, bir dizi insan hakları örgütünün, Demokrat Parti solunun ve gençliğin mevcudiyeti bariz olsa da ayaklanmada net bir önderlik yoktu. Bir örgütler toplamından bahsedilebilir ama net bir önderlik söz konusu değil. Ancak gençliğin, siyahların ve sendikalı işçilerin büyük ölçüde ayaklanmaya öncülük ettiği ise açıktır, ki bu solun (merkez sol) Sanders'e oy veren kesiminde de görülür. Şimdi ise Sanders'in geri çekilerek Biden'ın adaylığını desteklemesi, hâlâ yeşermeyi bekleyen bir örgütlülüğün yeniden örülmesine yol açabilir. Bizler bu açıdan, propaganda anlamında, üçüncü bir alternatif, yani cumhuriyetçilerden ve demokratlardan bağımsız bir antikapitalist hareket inşa etme gereksinimini ortaya atmak istiyoruz.

Trump'ın bu süreçte zayıf düştüğü ortada. Hükümet bölünmüş durumda, orduyu ayaklanmayı bastırması gereken hareketli bir anda sokağa çıkaramadı, daha sonra da bu kararını geri çekti. Pentagon ve Silahlı Kuvvetlerin başı, bu konuda onu

desteklemedi. Eski Savunma Bakanı Bolton doğrudan Trump'a saldırdı. Ortada siyasi bir kriz var ve bunun kasım ayında yapılacak olan seçime nasıl yansıtacağını göreceğiz. Trump o kadar zayıf ki seçimleri ertelemeye çalıştı. Cumhuriyetçilerin daha geniş kesimleri bile buna karşı çıktı. Yıllardır başkanların yeniden seçildiği bir bağlamda, Trump'ın yeniden seçilmeme ihtimali var. Kasım seçimlerinde Trump'ın bu durumu demokrat aday Joe Biden'ın seçilmesini sağlayabilir.

6.) Hükümetlerin ve rejimlerin krizi sürüyor

Pandeminin yayılmasıyla birlikte emperyalist kapitalist sistemin küresel ölçekteki krizi de derinleşmekte. Bu sürece pandemi kadar etki eden iki faktör daha var; ilki ekonomik fiyasko ve son olarak bir yandan pandeminin yıkıcı koşullarıyla yüzleşirken diğer yandan da yaşam koşullarına dönük saldırılara karşı koyma uğraşındaki yığınların yeniden seferberlik sürecine girişmiş olması. Bu seferberlikler dalgası, kapitalist rejimlerin ve hükümetlerin yığınlarca sorgulanmasını ve zayıflatılmasını beraberinde getiriyor. Bu faktörler kombinasyonu yukarıdakilerin krizinin daha da şiddetlenmesine yol açıyor. Bu durumun en açık göstergeleri, Trump'ın zayıflamasında ya da Brezilya'daki rejimin ve hükümetin krizinin derinleşmesinde okunabilir.

Lübnan'daki seferberlik dalgasının yeniden etkin hale gelmesi, rejimin ve sosyal krizin ne denli derinleştiğinin bir başka göstergesi. Şili'de seferberlik seviyesi 2019 yılının sonundaki düzleme erişmemiş olsa da pandemi ile başlarda bir parça nefes alan Piñera, yükselen protesto ve gösterilerle yeniden sıkışmaya başlamış durumda. Piñera'ya yönelik nefret ise her yerde varlığını hissettiriyor. Tam da bu nedenle Piñera, tüm muhalefet güçleriyle ittifak kurmuş durumda (Concertación/Demokrasi için Partilerin Birliği ve Şili Komünist Partisi). Bütün bu girişimlere karşın Piñera hükümeti büyük güçlüklerle karşı karşıya ve zayıflık alametleri gösteriyor. Örneğin tüm dünyaya örnek gösterilen özel emeklilik kurumunun parçalı ödemeler yapmasını olanaklı kılan bir yasanın parlamentoda durdurulması başarısız oldu. Bu Piñera için başlı başına bir başarısızlık oldu, zira bu konuda bizzat kendi partisi ikiye bölündü.

Kolombiya'da rejimin krizi en yüksek ifadesini, bizzat mevcut Başkan Duque'yi öneren ve destekleyen eski Başkan Alvaro Uribe'nin Duque tarafından tutuklanmasında buluyor. Tunus'ta başbakan — kendi kabinesini kurduktan beş ay sonra — temmuz ayında yolsuzluk gerekçesiyle istifa etmek zorunda kalıyor. Bu arada bu istifadan önce ülke, iş talebiyle haftalar süren seferberliklerle sarsılıyor. İspanya'da monarşinin ve 78 rejiminin krizi, eski Kral Juan Carlos'un patlak veren yolsuzluk dosyaları sonrasındaki kaçıışı ile zirve noktasına ulaşıyor.

Derinleşen ekonomik krizle birlikte kitle seferberliklerinin dönüşü, politik kriz faktörlerinin ve politik istikrarsızlığın, kapitalist rejimler ve hükümetler üzerindeki basıncının yoğunlaşmasından başka bir anlam taşıyor, ki bu durum pandemi koşullarında bir miktar savuşturulabilmişti. Öte yandan, hükümetlerin pandemi koşullarından, Bonapartist müdahaleler, daha fazla baskı, askeri ve polisiye kontrolün yoğunlaşması amacıyla yararlanmaya çalıştıkları da bir başka gerçek. Ama henüz mevcut rejimlerin daha ağır bir Bonapartizm düzlemine geçtiklerini söyleyemeyiz. Şurası bir gerçek ki bu faktörler önce baskıcı kontrol girişimleriyle ve ardından pandemi koşullarının derinleşmesiyle dönüşebilirler. Ama her halükârda sonuç, kitle hareketinin vereceği yanıtla yakından ilişkili olacak. İşçi sınıfı ve halk yığınlarının hangi noktaya dek söz konusu politik baskı yöntemlerine dayanarak kontrol edilebileceğinin yanıtı kitle hareketlerinin sonucunda anlaşılabilir. Bu duruma ilişkin çarpıcı bir örneği Yunanistan'da yaşadık; ülkede gösterilerin kontrol altına alınmasına yönelik bir yasa tasarısına karşı kitleler topyekûn seferberliğe geçti. 7-9 Temmuz tarihleri arasında ülke genelinde 40 kentte gösteriler yaşandı. 10 bini aşkın gösterici başkent Atina'da yürüyüş gerçekleştirdi.

Geçtiğimiz yıldan bu yana izlenen bir başka süreç, seçim süreçlerinden gelişerek çıkan aşırı sağcı güçlerin hangi noktaya dek güçlenebilecekleri konusuydu. Gelişmeler söz konusu güçlerin bir gerilemenin içinde olduklarını ortaya koyuyor. Trump ve Bolsonaro hükümetlerinin zayıflama süreçleri bunun temel göstergeleri. İtalya'da ileri mevziler kazanacağı beklenen Salvini, sonuç olarak hükümet kurma kapasitesini kaybedecek denli gerilemiş durumda. İngiltere'de Boris Johnson ise şimdilik mevcut gücünü korumayı başarmış görünüyor. İspanya'da Franco yanlısı aşırı sağın yeni bir sektörü olarak açığa çıkan VOX seçimlerde ilerleme kaydetmiş durumda. Yine de aşırı sağın kaydedtiği ilerlemenin geri dönüşsüz olduğunu

söylemek mümkün değil. Örneğin son Avrupa Parlamentosu seçimleri, bu bağlamdaki çelişkileri açıkça ortaya koymakta. Zira Macaristan'da ya da Polonya milliyetçi sağ örneğindeki gibi sağın mevcut konumunu koruduğu durumlar söz konusuysa da aynı şeyin Avrupa'nın merkez ülkeleri için geçerli olduğunu söyleyemeyiz. Fransa'da gerçekleştirilen yerel seçimler, %60'lık bir kesimin sandığa gitmeyişinden de anlaşılacağı üzere mevcut partilerin yüksek düzeyde reddedilmesinin bir yansıması oldu. Bu seçimlerde Yeşiller ilerleme kaydederken, Sosyalist Parti Yeşiller ile olan ittifakın da etkisiyle bir parça toparlanabildi. Le Pen ise ilerleme kaydedemedi.

Rejimlerin ve hükümetlerin krizi bahsinde eklenmesi gereken bir başka nokta ise kuşkusuz, dünya çapında büyük burjuvazinin, yükselen sosyal istikrarsızlıktan duyduğu devasa korku. Bu durumun en açık kanıtlarına, emperyalist kurumların, dünyanın sürüklenmekte olduğu sosyal çöküş süreci ve bunun getirdiği istikrarsızlık üzerine dile getirdikleri söylemlerde rastlamak mümkün. Bu durumun en güzel örneklerinden birine IMF direktörünün söylemlerinde ve onun sözcülüğüne soyunmuş durumdaki Britanya gazetesi Financial Times'ta rastlamak mümkün. Yaşananlar, bizzat Henry Kissinger'ı Covid-19 salgınıyla derinleşen krize bir çare bulunamaması durumunda dünyanın tutuşabileceğini söyleme noktasına getirdi. IMF direktörünün, Merkel gibi emperyalizmin diğer kesimlerinden sözcülerle birlikte "daha adil bir kapitalizme" ve devletin daha etkin bir rol üstlenmesine yakıcı bir ihtiyaç var açıklaması yapma konumuna sürüklenmesi tam da bu nedenle. Bugünlerde Lagarde gibi emperyalizmin sözcüleri arasında daha yeşil bir dünya ya da doğal çevreye ve yatırımlara özen göstermek gibi söylemlerin moda haline geldiğine daha fazla tanık oluyoruz. Öyle ki, dünyanın süper zenginleri arasında bulunan 83 kadın ve erkeğin imzaladığı açık bir mektup aracılığı ile krizin üstesinden gelebilmek için hükümetlere vergileri yükseltme çağrısında bile bulunuldu. Bir mektup düşünün ki, sağlık sisteminin yıkımın eşiğinde olduğunu kitlesel açlığın ve sefaletin kapıda olduğunu kabul eden bu süper zenginler bu sorunların üstesinden gelebilmek için para vermeye hazır olduklarını beyan ediyor olsunlar. Bütün bunlar aslında egemen sınıfların dehşetinin ve çok yakında alt üst oluşlar ve devrimler yaşanabilecek olmasından duydukları derin korkunun bir ifadesinden başka bir şey değiller. Bu durum izledikleri siyasal hattın değiştiği anlamına gelmiyor şüphesiz; egemenlerin kitleler üzerinde ekonomik karşıdevrimin sonuçlarını sürekli kılacak bir yol arayışı kesintisiz devam etmekte.

7.) Devrimci önderlik krizini aşmak için mücadele

Şüphesiz, önderlik sorunu sömürülen yığınlar ve işçi sınıfı adına Aşıl topuğu olmayı sürdürüyor. Kapitalist krizin ölçeği düşünüldüğünde en zayıf halka bu konu halen. Bu bağlamda dünya metninin 5. bölümünde vurgulanan “Yeni ve eski reformizmlerin krizi ve devrimci önderlik boşluğu” halen son derecede güncel ve tartışmaya elverişli bir zemin sunuyor bizlere. Bu bölüm bize devrimci önderlik krizinin üstesinden gelme mücadelesinin stratejik bir görev olmaya devam ettiğinin en açık göstergesi aynı zamanda.

Kapitalist kriz ve pandemi koşullarının tam ortasında burjuva önderliklerin ve hükümetlerin çürüyüşüne tanıklık ediyoruz. Ama aynı zamanda bu süreç, merkez sol, yeni reformist ve ilerici hükümetlerin gerileyişine dönük de ipuçları sunuyor. Meksika’da yeni işbaşına geçen ve ilerici solun yeni bir başarısı olarak takdim edilen Manuel Lopez Obrador hükümetinin durumu buna güzel bir örnek. Obrador’un Covid-19 krizi karşısında en az Trump ve Bolsonaro kadar inkârcı bir pozisyon aldığı unutulmamalı. Öyle ki, Meksika halen pandeminin tüm dünyada en hızlı ilerlediği ülkelerin başında geliyor. Öte yandan Obrador’un özellikle Meksikalılar başta olmak üzere tüm Latin Amerikalı göçmenlere yönelik saldırıları yoğunlaşmışken, Trump ile gerçekleştirdiği görüşme ve bu görüşmede imzaladığı anlaşmalar akıldan çıkmamalı.

Bu konuda bir başka çarpıcı örnek, PSOE’nin (İspanya Sosyalist İşçi Partisi) *Izquierda Unida* (Birleşik Sol) ile birlik hükümetinde önemli bir rol üstlenen Podemos’un İspanya’da yaşadığı hezimet. Öyle ki, Avrupa’da Syriza ile birlikte alternatif bir antikapitalist hareket olarak gelişen Podemos bu süreçte hayli gerilemiş ve zayıflamış görünüyor. Önce Syriza zayıfladı ve iktidarı kaybetti şimdi ise, Podemos reformizmi ile açıkta kalmış görünüyor. Bu akıma son darbe neredeyse sıfırı çektiği Galiçya ve Bask ülkesi yerel seçimlerinden geldi ve bu akımın krizi bu sonuçlarla daha da derinleşmiş oldu. Podemos, Galiçya yerel parlamentosunda temsil hakkını kaybederken Bask ülkesinde ağır bir yenilgi aldıklarını kabul edecek kadar ciddi bir gerileme içine girdiler. Birleşik Krallık’ta Corbyn önderliğindeki İşçi Partisi’nin mağlubiyetini de bu tabloya eklemek gerek.

Chavezciliğe gelince; Maduro yönetimi baskıcı bir rejim olarak yerini sağlamlaştırmış görünse de dünya öncüsünün gözünde eski politik gücünü geri alabilmiş değil. Lulacılık, yaklaşan kasım yerel seçimlerinde Bolsonaro nefretinden de beslenerek etkinliğini artırabilir, ne var ki, artık o ilk günlerindeki İşçi Partisinden (PT) eser yok. Son olarak Arjantin'de Peronizm, gerileyişinin ilk ipuçlarını vermeye başladı bile.

Dünya metninin 5. maddesinde belirtildiği üzere, bugün önderlik için mücadele, sendikal mücadele, gençlik, iklim değişikliğine karşı mücadele, kadın kurtuluş mücadelesi gibi seferberlikler içinde açığa çıkan genç öncüler üzerinden şekillenmekte. Özellikle ABD'de açığa çıkan ve milyonları temsil eder konuma gelen öncü, bu konuyla ilgili başlıkta da belirttiğimiz üzere Trump'a ve gerici ırkçı ve baskıcı saldırılarına karşı mücadeleyi kararlılıkla sürüklüyor.

Önümüzdeki dönemde kitlesel ölçekte yükselebilecek bir başka sektör sendikal hareket içindeki geniş öncü kesimi olabilir. İşçi hareketinin sendikal mücadele ile birlikte yükselişe geçiyor olması bu açıdan bir işaret fişeği. İşçi hareketi derken endüstri işçilerinden ve hizmet sektörü emekçilerinden söz ettiğimiz kadar, eğitim ve sağlık emekçilerine dek geniş bir alandan söz ediyoruz. İşçi sınıfının gündelik yaşam koşullarına karşı girişilmiş olan saldırılar, dünya çapında sendikal harekette her geçen gün yeni bir gerilimi, hareketliliği kışkırtmakta. Söz konusu sürecin gelişimi esnasında, eski mücadele önderleriyle birlikte öne çıkan yeni eylemcilerin ve öncülerin antibürokratik mücadelenin ve hareketlerin biçimlenişine geniş bir alan açmakta olduğuna tanıklık ediyoruz. Bu durum aslında işçi hareketinde politik devrim olarak tanımlayageldiğimiz sendikal bürokrasiye ve reformist politik ve sendikal önderliklere karşı tabandan yükselen isyanın göstergesi.

Bugün ABD'de ortaya çıkan, Latin Amerika'da, Karayipler'de, Orta Amerika'da, Avrupa'da ve hatta tabandan bağımsız sendikal hareketlerin ve Maoculuğu sahiplenip grevleri destekleyen öğrenci gençlik hareketlerinin de geliştiği (Bknz: CI N°43, Ağustos 2019) Çin'de yeniden alevlenen yeni bir süreçle karşı karşıyayız.

Endüstriyel işçi hareketinin Barselona'da Nissan, Paris'te Renault ya da Avrupa'daki demir çelik işçilerinde tanık olduğumuz gibi mücadelelerini yoğunlaştırmaları büyük olasılık. Latin Amerika'da da benzer bir fenomenle karşı karşıyayız, işyerlerinin kapatılması ya da işten çıkartmalar karşısında, daha önce sessiz kalan işçi sınıfı kesimleri yeniden aktif seferberliğe girişmiş durumdadır. İşyeri işgallerinde, yol kesmelerde, grevlerde ve mücadelelerde gerçekleştireceğimiz politik müdahalelerde bir yandan karşılaşacağımız diğer yandan nüfuz edebileceğimiz son derece önemli bir öncü sektör ufukta belirmekte. Şüphesiz bu süreçlere müdahale etmek ve ilerlemeler kaydedebilmek için özel taktikler uygulamaya hazır olmamız gerekiyor. Zira önümüzdeki dönemde yaşayacağımız deneyimler sayesinde yeni oluşumlar ve komitelerin açığa çıkması mümkün.

İUB-DE'nin işçi hareketi ve sendikal harekette yaşanan bu yeni yükselişe özel bir önem atfetmesi büyük anlam taşıyor. Hem endüstriyel işçi sınıfına hem de pandemi koşullarında yaşamı ve kamusal sağlık politikalarını savunma mücadelesinde açığa çıkan sağlık emekçileri mücadelelerine özel bir öncelik vermek bir zorunluluk. Elbette bu mücadeleler gençliğin ve hakları için savaşıyor kadınların mücadeleleri ile iç içe geçmek zorunda. Sözünü ettiğimiz dönemde aynı zamanda Brezilya, Arjantin ve dünya genelinde tüm gücüyle damgasını vuran kuryelerin seferberlikleriyle, işçi sınıfı gençliğinin bölüklerini de atlamamız gerekiyor. Bu sürecin önemli bir tamamlayıcısı ise elbette bu dokümanda özel bir başlık ayırdığımız, çevrenin kapitalist imhası. Covid-19 ile derinleşen kriz, gençlik hareketinin de bu sorun karşısında daha duyarlı bir konum almasını beraberinde getirmiş durumda. Gençliğin bu yöndeki duyarlılık ve taleplerini göz önünde bulundurarak bu süreçlere müdahale etmemizin son derece önemli olacağı bir dönemden geçmekteyiz.

Eski aygıtlara karşı bir mücadele yürütmek, yeni öncü kuşağını etkileyebilmek ve partilerimizi inşa edebilmek için bu sürece içinde "eylem birliğinden," "devrimcilerin birleşik cephesi" taktiğine dek bir dizi taktikle müdahil olabilmek bir zorunluluk. Bu doğrultuda her ülkeye özgü elverişli koşulları oluşturabilmek, temel bir başlık konusu. Ama önderliğin ve partilerimizin inşası için verilecek mücadele tam da böylesi büyük dönüşümler çerçevesinde somutluk kazanacak.

8.) Program, sloganlar ve kampanyalar; koronavirüs krizinin bedelini kapitalistler ödesin

İçinden geçtiğimiz ve kapitalist krizin Covid-19 salgınıyla birlikte daha da derinleştiği koşullarda, dünya metnimizde yer alan sloganlar geçerliliklerini korumaktalar. Ne var ki, yaşanan yeni gelişmeler ışığında bunlara bazı yenileri eklendiği gibi bazıları da daha fazla öne çıkmakta. Örneğin pandemi ile ilişkili konularda kamusal sağlık sisteminin güçlendirilmesi ya da Covid-19'un yol açtığı kriz ve sosyal yıkım koşulları karşısında, gerekli fonların kapitalistler ve çokuluslu şirketlerden tahsil edilmesine dönük sloganlarımız gibi. Dünya metnimizde vurguladığımız "tüm mücadeleler ve işçi ve halk isyanları kapitalist hükümetlere yönelmeli ve krizin bedelini işçi sınıfı ödememeli" sloganımız birincil önemini korumaya devam etmekte.

Bu "ikili pandemi" döneminde, bir kez daha, yıkıcı bir kriz deneyiminden geçildiği 30'lu yıllarda kaleme alınan Geçiş Program'ındaki hattı sahipleniyoruz. Bu nedenle bizim açımızdan gezegenimizin temel çelişkisi "ya sosyalizm ya barbarlık" olmaya devam ediyor ve şimdi güçlü bir şekilde "ya sosyalizm ya yok oluş" yönüne doğru ilerlemekte. Söz konusu olan yöneliş yalnızca halen yaşamakta olduğumuz çevresel bir felaketten ibaret değil, aynı zamanda emperyalizmin ve çokuluslu şirketlerin işçi ve halk hareketini sürüklemekte oldukları küresel bir çöküş olasılığı.

Bu nedenle, Geçiş Programı metninin ilk satırlarını hatırlamak anlamlı olabilir; "Proleter devrimin nesnel önkoşulları sadece olgunlaşmakla kalmadı, çoktan çürümeye yüz tutmuş durumda. Sosyalist bir devrim olmaksızın yakın tarihsel dönemde, tüm insan uygarlığı açık bir felaket tehdidi ile karşı karşıya." Bizzat Troçki, bahsi geçen dönemde hem mevcut durumu bu şekilde tarif etmekte hem de bu durumu, önderlik krizinin üstesinde gelme ihtiyacıyla ilişkilendirmekteydi. Onun açısından bu dönemde insan uygarlığının krizi, esas olarak devrimci önderlik krizine indirgenmişti. Geçiş Programı'nın ilk taleplerinin, ücretlerin ve iş saatlerinin bir eşel mobil sistemiyle belirlenmesi olması da şüphesiz bir tesadüfün eseri değildi. 2020 yılında 21. yüzyılın emperyalizmi ve kapitalizmi, işçi sınıfını ve halk yığınlarını eşi görülmemiş bir felakete ve imkânsızlığa doğru sürüklerken

Geçiş Programı'nın yöntemi ve sloganları güncelliklerini her zamankinden de fazla korumaktalar.

Önem sırası açısından bakıldığında "Mevcut krizin bedelini işçiler değil, kapitalistler ödesin" sloganı, öne çıkmakta. Bu hattın ardından diğer sloganlarımızı daha önceden belirttiğimiz çerçevede odaklayabiliriz. Sloganlarımızın gerektirdiği türden geniş bir antikapitalist eylem birliğine dayalı bir uluslararası hareketin oluşturulması — İUB-DE manifestosunda da ve 45 sayılı dijital dergimizde altını çizdiğimiz gibi — büyük önem taşıyor. Tam da bu nedenle ve pandemi koşullarının devam ettiği bu günlerde, acil fonlar oluşturulması suretiyle, işçi sınıfı ve işsizler için yaşamsal önem taşıyan kamusal sağlık hizmetleri ve karantina koşullarında ücretlerin korunması ve asgari ücret için kaynak yaratılması talepleri ileri sürülmeli.

Öte yandan politik kampanyalarımızı güncellemeliyiz. Dünya metnimizde belirttiğimiz üzere, "Kampanyalar, dünya öncüleri nezdinde bizlere açık bir politik kimlik kazandırmakta." Yakın dönemde yaşadığımız deneyimler bu anlamda kampanyaların üstlendiği rolü doğrulamıştır. Jose Bodas'ın savunulmasına dönük kampanyanın yansımalarını bu çerçevede özellikle vurgulamalıyız. 2020 yılı içerisinde hem ABD'de yaşanan isyana destek için yürüttüğümüz kampanyanın — birleşik eylemler, 50 bin kişiye ulaşan fotoğraf ve videolarla desteklenen kampanyalar vb. — hem de Brezilya seksiyonumuz CST üyesi atık toplayıcıları sendikası lideri yoldaş Bruno'nun savunulmasına yönelik kampanyaların da başarılı olduğunu belirtmeliyiz.

Bu dönemde hem ulusal hem de uluslararası ölçekte seksiyonlarımızın yürütegeldiği kampanyaları, görsel alanın kullanımında yeni inisiyatiflerle güçlendirerek sürdürmeliyiz. Özellikle sağlık alanında, gençlik alanında patlak veren mücadeleler ya da iklim değişimine karşı mücadeleler alanında gerçek inisiyatifler geliştirmeliyiz. Bu bağlamda önümüzdeki döneme damgasını vurabilecek kampanyaların başında şunlar gelmekte:

1. Sağlık çalışanlarının savunulması. Covid-19 koşullarında yükselen

taleplerinin — insani ücretler, koruma ekipmanları ve daha fazla kaynak aktarılması vb. — sahiplenilmesi. Kamusal ve ulusal düzeyde birleştirilmiş tek bir sağlık sistemi için ileri.

2. Şirketlerin kapatılmalarına ve işten çıkarmalara hayır. İşten çıkarmalar ve ücretsiz izinler yasaklansın, mevcut tüm işler, iş saatleri kısaltılarak ve ücretlerde kesinti olmaksızın, tüm işçiler arasında bölüştürülsün. İşsizler, serbest meslek sahipleri ve de ne sözleşmeleri ne de çalışma hakları olmaksızın yaşam mücadelesi veren milyonlar için, işsizlik sigortası istiyoruz. İşyeri kapatmalarına karşı işçi denetimi altında devletleştirme ya da kamulaştırma istiyoruz. Özellikle bu sloganın günümüz koşulları altında özel bir ağırlık kazandığı düşüncesindeyiz. Öyle ki bizzat sendikal bürokrasi içinden kimi sektörler, İtalya ya da Nissan örneğindeki İspanya'da olduğu üzere bu sloganı ileri sürmekte. Bu durumun örneklerine Güney Amerika'da kapatılan küçük ve orta boy pek çok işletmede de rastlamaktayız. Yani bu slogan harekete geçirici bir karakter kazanmaya başlamış durumda. Bu durum aynı zamanda "Geçiş Talepleri" içinde özellikle vurgulandığı gibi, sahte devletleştirme ve millileştirme hamlelerine karşı mücadeleyi de bir zorunluluk haline getirmekte. Emperyalizmin ve kapitalistlerin bir dizi havayolu şirketini kurtarmak adına devletleştirme görüntüsü altında bu şirketleri kamusal kaynaklarla düze çıkartıp yeniden eski sahiplerine peşkeş çekme operasyonları tam olarak bunlara örnek sayılabilir. Hatırlayalım, Alitalia ve TAP Portekiz bu nedenle %50 ya da %70 oranlarda "millileştirilmişti," dahası Obama'nın 2008 krizinin hemen başlangıcında Chrysler ve General Motors için yaptığı da tam olarak buydu. Bu girişimler özelde, çokuluslu şirketlerin sahiplerine kayıplarını telafi etmek için fırsat sunmaktan başka anlam taşımamakta. Tam da bu nedenle devletleştirme ya da millileştirme sloganlarının mutlak surette işçi kontrolü altında gerçekleştirilmesi talebiyle bütünleştirilmesi gerekmekte.
3. İşçi sınıfı ve halk için acil yardım planı istiyoruz. Yüksek vergileri kapitalistler ödesin. Dış borç ödemeleri durdurulsun. Dış borç ödemelerinin durdurulması için borçlu ülkelerden oluşturulacak bir cephe inşa edilmeli. Şüphesiz bu sloganlar, pandemi ve sonrası dönemin öne çıkacak sloganları olacak. Tümüyle işçi sınıfı ve halkın seferber edilmesine yönelik slogan ve kampanyalardan söz ediyoruz. Latin Amerika, Orta Amerika ve Karayipler için "İkinci Bağımsızlık" sloganı da gerek emperyalizme karşı mücadele gerekse de kriz karşısında emperyalist

kesinti planlarına karşı mücadeleyle ilgili propaganda değeri hayli yüksek talepler olacaklar.

4. Protesto hakkının suç haline getirilmesine karşı mücadele. Mevcut hak ve özgürlükleri kısmak için koronavirüs koşullarını kullanan — grev hakkına, protesto hakkına ve demokratik özgürlüklere saldıran — hükümetleri şiddetle kınıyoruz. Irkçı saldırılara ve polis saldırılarına son verilsin. Mücadele ederken tutsak düşmüş olanlara özgürlük. Şili ve ABD isyanlarında tutuklanana, Venezuela'daki işçi Rodney Alvarez ve sendikal lider Ruben Gonzales'e ve tüm dünyadaki sendikal ve politik tutsaklara özgürlük.
5. Çevrenin kapitalist yıkımına son. Doğal kaynakların korunması için mücadele veren ve emperyalizmin, kapitalist hükümetlerin ve çokuluslu şirketlerin doğayı yağmalamasına karşı koyan gençliğin ve halkın mücadelelerinin yanındayız. Suyun, toprağın, havanın ve denizin zehirlenmesine son; yağmur ormanlarının ve ormanlık alanların imhasına dur diyelim. Çokuluslu maden, petrol, gaz ve tarımsal kimya şirketleri derhal kamulaştırılmalı. Kapitalist Çin'in, bu ülkedeki mevcut diktatörlüğün ve Çin tipi yıkıcı ve sömürgeci kapitalizmin teşhir edilmesi de propaganda ve ajitasyonumuzun başlıca gündemlerinden bir olmaya devam edecek.
6. Devrimcilerin birliği için ileri. Bu metinde vurguladığımız asgari devrimci programı sahiplenme çerçevesinde süreklilik içerecek bir kampanya olacak. Diğer yandan, bir başka temel faktöre, "devrimci bir önderliğin, partilerin ve uluslararası bir devrimci örgütün inşası için mücadeleye" odaklanan bir kampanya temel hedefimiz.

İUB-DE Uluslararası Yürütme Kurulu

10 Ağustos 2020